

Zatvorené drevené dvere, ktoré sa prehýbali smerom von, akoby sa do nich z druhej strany opieralo niečo ťažké. Spozna nich sa ozývali vrčivé zvuky, aké nedokáže vydávať žiaden človek.

Dvere, s ktorými bojovala Dee, robili presne to isté.

Ibaže boli zľahka pootvorené. Dee ich z celej sily tlačila. Hlavu mala sklonenú, kolená pokrčené a štíhlu postavu zapretú vzadu, až sa jej špička tenisky zarývala do čierneho koberca. Nedokázala ich dovrieť.

Jenny jej bez slova priskočila na pomoc a oprela sa do dverí nad a pod kľučkou, ktorú zvierala Dee. Z kľúčovej dierky trčal veľký kľúč.

„Zaber,“ vydýchla Dee.

Jenny napla všetky svaly rovnako ako Dee. Dvere sa privreli a ešte viac preliačili. Tlmené zúrivé vrčanie zosilnelo. Jenny sa roztriasli ruky. Sklonila hlavu, zavrela oči a zaťala zuby.

„Zaber!“

Dvere sa s rachotom dovreli a Dee ihneď otočila kľúčom. Ozvalo sa cvaknutie západky dosadajúcej na svoje miesto.

Dvere sa prestali prehýbať.

Jenny tackavo ustúpila. Z toho náhleho vypätia sa jej podlamovali kolená. Pozrela sa na dvere – neboli preliačené ani nepočula žiadne vrčanie. Vyzerali ako obyčajné dvere so šiestimi kazetami, tiché a nevinné, aké len dvere môžu byť.

Na chodbe vládlo dokonalé ticho.

Jenny zacúvala k stene oproti, oprela sa o ňu a poma-

ly sklzla do sedu na päťách. Pri koreňoch vlasov nad čelom sa jej perlil pot.

Dee sa jednou rukou opierala o stenu vedľa dverí.

„Ahoj,“ povedala Jenny nakoniec.

„Ahoj.“

Zmučene sa na seba pozerali.

„Videla si ostatných?“

Dee zavrtela hlavou.

„Ja tiež nie. On vravel... však vieš, *on...*“ Jenny sa odmlčala, kým Dee neprikývla, „že ste na rôznych miestach v dome a že čakáte na svoje nočné mory.“ Jenny sa pozrela na dvere. „Bola si dnu?“

„Nie. Bola som v salóniku pozerala som sa na Toma, ale vtom sa mi zatočila hlava a prebrala som sa tu na dlážke. Boli tu jediné dvere a mňa zaujímalo, čo je za nimi, tak som ich otvorila.“

„Hm. A čo tam bolo?“

„Taká jedna otrasná príšera.“

„Ako tie na obrázkoch – Zakrádač a Sliedič, či ako sa to volali?“

„Nie, omnoho ohavnejšia. Niečo ako tréner Rogers.“

Dee to berie celkom pokojne, pomyslela si Jenny. Vyzerala napäto a ostražito, ale bola krásna ako socha vyrezaná z ebenu.

„Radšej sa poobzeráme okolo,“ povedala Dee. „Musíme nájsť ostatných.“

„Dobre.“ Jenny sa nehýbala.

Dee jej podala ruku.

„Tak poď. Vstaň.“

„Asi omdliem.“